# Amb Carrero Blanco va arribar la pluja

Els éssers humans, quan arribem a una determinada edat, ens comencem a sentir saturats de records de tota mena. No podem fer una pas pel carrer sense recordar algun fet sigui banal o tràgic, i cada matí ens llevem amb l'estranya sensació d'un dejà vu permanent. Aquests dies ha ressonat en les meves orelles el nom de qui fou president del govern, home de confiança i presumible hereu de facto del general Franco, i s'ha encès un d'aquests llumets del record a causa d'un injust judici per uns acudits.

Luis Carrero Blanco, que publicava pamflets anticomunistes i antimaçons amb el pseudònim de Juan de la Cosa, va morir el 20 de desembre de 1973, quan a mi només em faltaven cinc setmanes per complir els quinze anys. Recordo perfectament aquell dia i la conseqüència important que va tenir per a mi. Després d'una llarga temporada de sequera, plovia. Els carrers estaven molls i els camins que ens tocava travessar per anar al col·legi dels Hermanos eren curulls de fang. La pluja esquitxava els finestrals de la classe i les taules de multiplicar ressonaven, remotes i pesants, entre els pupitres.

Després de dinar, quan tornàvem xops de casa, ens vam adonar que alguna cosa havia passat, els professors estaven tancats a la sala de reunions i els nanos ballaven danses macabres i xisclaven pels passadissos. Finalment, quan fou l'hora de tornar a classe es va fer un silenci inhabitual en entrar el professor de llatí, un home rabassut, que sense més ens va dir: « Hoy en Madrid han matado al presidente del gobierno» i, mentre la pluja continuava regalimant pels vidres, va afegir: « Si lo han hecho, por algo será».

Aquelles paraules em van anar rautant per dins tota la tarda, fins que finalment va ser hora de plegar. Tots vam sortir en tromba, cadascú es va dirigir cap on el destí el cridava, jo vaig anar al quiosc més proper amb el cor que em bategava sense descans, i amb unes monedes que portava a la butxaca vaig comprar el primer diari de la meva vida. Era el Tele/Exprés, un periòdic que, malgrat que era de tarda, encara no portava la notícia de la pujada als cels de Carrero, però el titular a cinc columnes de la primera pàgina em va impressionar: « ¡Por fin llegan las lluvias!». Dins meu va ressonar una cançó de Dylan que cantàvem els escoltes i que en aquell moment vaig entendre com una premonició: «I és que una gran, gran, gran... una gran pluja molt aviat caurà».

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/04/01/carrero-blanco-arribar-pluja/837926.html?utm_source=rss